

[Boligministeren.]

og i foretagendernes vedtægter er indeholdt bestemmelser, hvorefter de sociale boligforetagender ikke uden videre kan indgå aftale med et medlem af bestyrelsen, forretningsføreren eller en funktionær, hvorved denne selvstændigt eller som fuldmægtig for en anden optræder som grundsælger, entreprenør, leverandør, advokat, arkitekt el. lign. Indtil den 1. juli 1965 kunne sådanne aftaler kun indgås med samtykke af boligministeren; men ved ændringerne i loven om boligbyggeri af juni 1965 blev reglerne ændret derhen, at det nu er kommunalbestyrelsen, der skal føre indseende med, at bestyrelsesmedlemmer og forretningsførere i sociale foretagender ikke varetager særinteresser til skade for foretagendernes virksomhed.

Jeg forstår, at spørgsmålet er affødt af det røre, der umiddelbart før valget opstod i Brøndbyernes kommune om nogle køb, som boligselskabet Tranemosegård foretog i 1963 og 1964. For boligministeriets stilling til disse køb har ministeriet nærmere redegjort i en skrivelse af 3. marts i år til Brøndbyernes kommunalbestyrelse, og jeg skal ikke komme nærmere ind på enkelthederne heri, så meget mere som forholdene omkring sagen jo nu efter beslutning af kommunalbestyrelsen vil blive undersøgt af en dommer.

Jeg vil blot oplyse, at det pågældende selskabs forhold har en særlig baggrund. I Brøndbyernes kommune opkøbte private konsortier kort efter krigen ret betydelige arealer med henblik på bebyggelse. Kommunalbestyrelsen var imidlertid ikke interesseret i denne private bebyggelse, men foretrak et socialt byggeri i stedet, og selskabet Tranemosegård blev oprettet på denne baggrund i 1951 i forbindelse med et tilsagn fra de private selskaber om at sælge deres arealer til boligselskabet.

Som jeg nævnte før, blev bestemmelserne om interessekonflikter i lov om boligbyggeri ændret i 1965. Baggrunden for ændringen var, at man, som udviklingen har formet sig, fandt det mere hensigtsmæssigt at overlade kontrollen til kommunerne. Ministeriet vil efter sagens natur ofte mangle det tilstrækkelige kendskab til de lokale forhold, der er afgørende for, om der i det enkelte tilfælde er konkret fare for misbrug

til skade for foretagendet. Efter gennemførelsen af lovændringen har ministeriet i et cirkulære af 21. september 1965 gjort rede for bl. a. de ændrede regler. Det er i cirkulæret anført, at kommunalbestyrelsen ved behandlingen af sager af denne art må træffe sin afgørelse efter et skøn over, om der efter de lokale forhold i det foreliggende eller et tilsvarende tilfælde må befrygtes at være konkret fare for misbrug til skade for foretagendet.

Det er, mener jeg, for tidligt at danne sig nogen endelig mening om kommunalbestyrelsens administration på dette område, men der foreligger i hvert fald indtil nu ikke oplysninger, der tyder på, at kommunalbestyrelserne ikke magter opgaven. De har, og det vil hr. Poul Møller sikkert være enig i, bedre kendskab til de lokale forhold, end ministeriet kan have. De har derfor også bedre forudsætninger for at sikre, at eventuelle misbrug på dette område bliver undgået, og jeg mener derfor ikke, at der i hvert fald på nuværende tidspunkt er grundlag for at udsende yderligere retningslinjer for de kommunale råds administration af de regler, der her er tale om, ud over hvad der allerede fremgår af det omtalte cirkulære af 21. september 1965.

Poul Møller: Må jeg have lov til at udtrykke en dyb beklagelse over den stilling, boligministeren har taget til mit spørgsmål. Jeg synes, at netop boligministeren — med det parti, han tilhører — skulle være den første til at tage imod dette spørgsmål med en venlig indstilling og opfylde spørgsmålets hensigt. Det er muligt, at kommunalbestyrelserne rundt omkring er bekendt med og kan gennemskue interessefællesskaber, men dette kan dog ikke medføre, at sociale selskaber, som staten skal finansiere i meget udstrakt grad i fremtiden, ikke kan have sådanne ordensforskrifter, at i hvert fald risikoen for et interessefællesskab bliver mindsket betydeligt. Jeg forstår boligministerens svar således, at ministeren ikke vil gå med til f. eks. at fremføre det både advokatoriske og med hensyn til sagens genstand fuldstændig hensigtsmæssige krav om, at sagføreren, advokaten for køberen, ikke må være identisk med sælgerens advokat. Jeg må sige, at jeg forstår virkelig